

Kommuneskatten lægges paa fast Ejendom, men altsaa paa al fast Ejendom, og i saa Henseende mener jeg, at det rimeligvis var en Forglemmelse, den Gang Kommunalloven blev givet, naar der ikke blev lagt Skat paa al fast Ejendom, eftersom man jo tidligere havde lagt Skat paa fast Ejendom ved Forordningen af 1ste Oktober 1802, hvorved der paabydes en aarlig Afgift af Besiddelse, Nytte og Brug af faste Ejendomme i Danmark, og denne Forordning omfatter saa vel Hartkorn ved Landbrug som anden Bedrift og Bygningsstat. Naar man altsaa gaar ud fra, at man bør lægge en Del af Kommuneskatten paa den faste Ejendom og paa al fast Ejendom, kan jeg ikke se rettere, end at man bibeholder Hartkornskatten og lægger Skat paa den faste Ejendom, som intet Hartkorn har, paa den faste Ejendom, som ikke vedkommer Hartkornet, og jeg har ikke funnet finde nogen bedre Maade end ved at lægge Skat paa den bygningssagittpligtige Bygning, idet det netop er den Ejendom, som ikke vedkommer Hartkornet. Det er her, jeg gør opmærksom paa, at mit Forslag efter min egen Opfattelse er kun det næstbedste, idet jeg foretrækker det, der foreligger fra den højtærede Indenrigsminister i Forslaget om Bygningsskuld. Jeg har i mit Forslag lagt den bygningssagittpligtige Bygningsskuld Assuranceum til Grund og har ment, at 5,000 Kr. kunde svare til en Tønde Hartkorn. Det er naturligvis af den Slags Ting, der kan tales om, men naar jeg har gjort det, er det ikke noget Tal, jeg har valgt ganske hen i Vejret. Det er et Tal, som er i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Snestafningsloven, hvor der staar, at 3,000—5,000 Kr. Assuranceum er lig en Tønde Hartkorn. Jeg maa endvidere sige, at naar jeg har sat 5,000 Kr. Assuranceum lig 1 Td. Hartkorn, har jeg valgt det Tal, der er det uheldigste for Landbruget; thi jeg ønskede ikke, at man i saa Henseende skulde kunne rette noget Angreb paa mig. I Loven om Bygningsskuld er der sat et andet Tal, nemlig 7,680 Kroner, og det er ogsaa det Tal, der er optaget af det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), der sidst havde Ordet, og jeg har, som sagt, for saa vidt intet at bemærke dertil. Naar man lægger Skat paa al fast Ejendom, ophæver man altsaa Ubilligheden mod Landbruget, og det forekommer mig, at det derfor maa vinde alle Folks Billigelse, som mene, at Landbruget for Øjeblikket bliver tilfidesat, bliver mishandlet. Det tror jeg ogsaa, at Landbruget bliver. Jeg ønsker ikke, at Landbru-

get skal have nogen speciel Begunstigelse; thi jeg mener, at det godt vil kunne klare sig selv, naar det ikke bliver flaaet til Fordel for andre Erhverv, og naar Udgifterne komme til at staa i et rimeligt Forhold til Evnen. Jeg tror derfor, at alle Folk, som vil støtte Landbruget, maa kunne slutte sig hertil. Jeg tror, at naar den Bevægelse, der har været saa megen Tale om i den sidste Tid: Agerbevægelsen — hvad Indflydelse den vil faa, hvad Fremtid den vil have, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg har Lov til at holde mig til Fortiden, og det er en Kendsgerning, at denne Bevægelse har fort efter, at den er bleven rejst, været i Stand til at skabe en meget stor Forening — jeg tror at naar den Bevægelse har gjort det, saa er Grunden dertil den, at der har været en almindelig Følelse af, at Landbrugs Interesser blev tilfidesatte, og naar der foreligger et Forslag som dette, der i Virkeligheden er til Gavn for Landbruget, tror jeg derfor, det vil være rimeligt, at enhver, som vil kalde sig Landboven, slutter sig hertil. Det er ikke tilstrækkeligt for at blive betegnet som Landboven, at man holder en Lovtale over Agererne, hver Gang Agererne blive nævnt. Det er ikke en Gang tilstrækkeligt, at man indbringer Lovforslag, som man tror er i Overensstemmelse med Agerernes Ønsker, thi man ser, at de Lovforslag, som straks bleve forelagte, efter at Agererne havde udtalt deres Meninger, blive ikke videre heldigt bedømte af Agererne bagefter, eftersom de udtale i en senere Skrivelse, at „Overbestyrelsens Standpunkt fremgaar tydeligt af Agerforeningens Program, hvormed de forelagte Lovforslag langt fra ere i fuld Overensstemmelse“. Der er det altsaa ikke lykkedes at tilfredsstille Agererne, men jeg tror, at dette Lovforslag maa kunne tilfredsstille Landbovenner, og ved Landbovenner forstaar jeg de Folk, som ville have, at Landbruget skal stilles under saadanne Forhold, at det overhovedet kan eksistere.

Naar man har sagt, at det er en ny Skat, som bliver paalagt her, saa tillader jeg mig at være af en anden Mening. Hver Gang Hartkornskatten bliver forøget — og det er det, der har været Tilfældet i saa lang Tid — kunde man med lige saa fuld Føje kalde det en ny Skat som at kalde det en ny Skat, der bliver lagt paa andre Erhverv, og jeg har i mit Forslag i saa Henseende ment, at det var rimeligt at gaa succesivt fremad, saaledes at man ikke straks skulde lægge den fulde Skat paa, men gif frem med saa og saa mange Kroner aarlig, indtil man naaede frem til det Beløb, som man bliver enig om at sætte lig med 1 Tønde